

Arrest

nr. 238 056 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 september 2010 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 10 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 31 oktober 2019 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk. Verzoeker werd gehoord op 6 december 2019.

1.3. Op 18 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 december 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaarde van **Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Westelijke Jordaanoever**. U beschikt over de **Jordaanse nationaliteit**. U bent op 5 maart 1977 geboren te Hebron (ofte al Khalil). Uw biologische ouders waren Israëli's maar u bent opgegroeid in een Palestijns pleeggezin. Toen uw pleeggezin zo'n twintig jaar geleden naar Jordanië verhuisde zou men uw geboorteplaats hebben veranderd naar 'al-Zarka', te Jordanië. U woonde vanaf 10 februari 1977 tot 2002 in de Jabal Abyad wijk in 'al-Zarka'. Daarna verhuisde u naar 'al-Rushaifa' waar u woonde tot aan uw vertrek uit Jordanië. U bent nooit naar school gegaan en u heeft geen formele opleiding genoten. U heeft gedurende dertig jaar gewerkt als lasser.*

*Begin 2014 verliet u Jordanië. U reisde via Egypte naar Libië. U verbleef ongeveer drie maanden in Benghazi waar u als lasser werkte om het vervolg van uw reis te kunnen bekostigen. Vervolgens reisde u met behulp van een smokkelaar per boot naar Italië, daar verbleef u zo'n twintig dagen waarna u uw reis verderzette naar Duitsland. Op 6 augustus 2014 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse asielinstanties (zie Eurodac-hit). Uw verzoek werd geweigerd waarna u besloot om verder te reizen naar België waar u op 1 september 2017 aankwam. U diende op 12 september 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 5 december 2017 nam de DVZ in uw hoofde **een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de Dublinprocedure**. U keerde terug naar Duitsland waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 5 januari 2018 (zie Eurodac-hit). Uw verzoek werd opnieuw geweigerd waarna u terugkeerde naar België.*

*Op 10 september 2018 diende u **een tweede verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van uw tweede verzoek liet u verschillende wijzigingen acteren bij de DVZ met betrekking tot uw persoonsgegevens. U stelt geboren te zijn op 5 maart 1977 in Tel Aviv (Israël). U verklaarde tevens de Israëli'sche nationaliteit te hebben. U werd één dag na uw geboorte overgebracht naar een Palestijnse familie in Jordanië. Daar zou u de naam **A.(...) M.(...) A.(...) S.(...)** gekregen hebben. U weet niet wat uw echte naam, i.c. de naam die u kreeg bij uw geboorte, is. U heeft ondertussen vernomen dat uw biologische moeder werd vermoord. Op 7 november 2018 nam de DVZ in uw hoofde opnieuw **een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de Dublinprocedure**. U bleef in België en uw verzoek werd alsnog behandeld door de Belgische asielinstanties.*

U werd één dag na uw geboorte door de Israëli'sche inlichtingendienst overgebracht naar een Palestijns gezin in Jordanië. U moest opgroeien in een Arabische omgeving zodat u later Palestijnen en Arabieren zou kunnen bespioneren. In 2000 werd u gedurende zeven maanden opgesloten bij de algemene inlichtingendienst te Amman aangezien u als vreemdeling illegaal bij een Palestijns gezin in Jordanië zou hebben verbleven. U kreeg rond de eeuwwisseling ook allerlei hints dat u feitelijk van Joodse afkomst was. Deze hints werden zo'n drie jaar geleden (in casu 2017) bevestigd door Interpol. U zou via hen informatie verkregen hebben dat uw biologische vader actueel een hoge functie binnen de Israëli'sche autoriteiten bekleed. Tijdens uw procedure in België nam u contact op met het Rode Kruis om u te helpen in uw zoektocht naar uw biologische ouders. Een Palestijn genaamd A.(...), die een relatie had met één van de medewerkers van het Rode Kruis, kon via deze medewerkster vertrouwelijke informatie verkrijgen uit uw dossier. Deze persoon zou uw geheime afkomst aan het licht hebben gebracht waardoor u gezocht wordt door zowel de Jordaanse- als de Palestijnse autoriteiten.

*Op 31 oktober 2019 verklaarde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw **verzoek ontvankelijk** daar u nooit eerder gehoord werd.*

*In het kader van uw tweede verzoek liet u ten aanzien van het CGVS eveneens **verschillende wijzigingen** acteren met betrekking tot uw persoonsgegevens. Ditmaal stelde u geboren te zijn op 15 februari 1977 in Jeruzalem. U verklaart van Joodse afkomst te zijn. Uw biologische vader zou een Jood*

zijn en uw biologische moeder zou een Française geweest zijn. U haalde ook aan dat u geen echte naam heeft. U wees er hierbij op dat u heel veel namen gebruikt omdat u geen echte voornaam heeft. U bent momenteel staatloos aangezien de Jordaanse autoriteiten uw nationaliteit hebben afgenomen in 2000. Sindsdien verbleef u er op illegale wijze en zonder officiële documenten. U zou in Jordanië een slechte relatie hebben gehad met uw pleeggezin. Zo mocht u niet naar school gaan, had u geen erfenisrechten en men zou u er onder andere van beschuldigd hebben een aanslag te willen plegen op koning Abdullah. Naast uw familiale problemen kende u in Jordanië nog andere problemen. Zo vonden er in 2009 – 2010 verschillende moordpogingen plaats en als gevolg hiervan diende u gedurende vijf maanden onder te duiken. U weet niet wie achter deze moordpogingen zat. Doch waren er mensen op de hoogte van uw problemen. Zo was er één iemand die u een stylo gaf die u diende te gebruiken indien u in gevaar was. U kon uiteindelijk met behulp van de Jordaanse veiligheidsdiensten het land verlaten. U kon via hen een paspoort bemachtigen dat u diende weg te gooien éénmaal u het land had verlaten.

*Na uw vertrek uit Jordanië kende u nog verschillende andere problemen. Zo werd u in Duitsland door de Duitse autoriteiten onder druk gezet om informatie te verschaffen over Amerikaanse wetenschappers. Men liet u weten dat u, indien u weigerde om deze info te verstrekken, een negatieve beslissing zou ontvangen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Desondanks weigerde u in te gaan op dit voorstel. U had immers geen ambities om te spioneren voor de Duitsers noch voor de Arabieren of de Israëli's. Voorts kon u via Interpol informatie bekomen met betrekking tot uw biologische ouders. Daarna heeft u in de hulp ingeroepen van het Rode Kruis. Eén van de medewerkers van het Rode Kruis had echter een relatie met iemand van de Jordaanse inlichtingendiensten. Via deze medewerkster zou de persoon van de inlichtingendienst vertrouwelijke informatie over u hebben verkregen. Naar aanleiding hiervan heeft u een ontmoeting gehad met iemand van de Jordaanse inlichtingendienst op het Koningsplein in België. Deze persoon zou later aan de Jordaanse inlichtingendienst hebben laten weten dat u **een Jood bent en als spion voor Mossad tewerkgesteld bent**. Als gevolg hiervan vreest u zowel de Jordaanse- als de Palestijnse autoriteiten.*

Daarnaast vreest u eveneens de Israëlische inlichtingendiensten aangezien men niet wil dat uw dossier openbaar wordt. Uw verhaal kan immers de politieke carrière van uw biologische vader, eveneens een hoog geplaatst figuur binnen de Israëlische autoriteiten, kapot maken.

U legde geen documenten ter staving van uw relaas neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Op een verzoeker van internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Tot op heden is er immers geen enkele duidelijkheid aangaande uw identiteit, uw nationaliteit alsook uw herkomst. Een duidelijk zicht op uw identiteit, nationaliteit en herkomst is nochtans van het grootste belang voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging, dan wel uw nood aan subsidiaire bescherming aangezien het hier kernelementen van uw asielverzoek betreffen. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg ingeval van het ontbreken van nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker om eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Er kan op basis van uw verklaringen immers op geen enkele wijze worden vastgesteld wie u werkelijk bent en van waar u afkomstig bent. Dit omwille van onderstaande redenen:

Zo legde u **geen eensluidende verklaringen** af met betrekking tot uw geboorteplaats, uw nationaliteit, uw herkomst noch uw identiteit. Zo stelde u aanvankelijk ten aanzien van DVZ dat u geboren bent op 5 maart 1977 in de Westelijke Jordaanoever te **Hebron**. U voegde er aan toe dat uw geboorteplaats zou zijn aangepast naar Zarka te Jordanië nadat uw pleeggezin zo'n twintig jaar geleden is verhuisd van de Westelijke Jordaanoever naar Jordanië (zie verklaring DVZ 1ste VIB, vraag 3). Later paste u uw verklaringen betreffende uw geboorteplaats aan. Zo liet in het kader van uw tweede verzoek bij de DVZ optekenen dat u niet in Hebron maar wél in **Tel Aviv**, Israël, geboren bent. U zou één dag na uw geboorte door de Israëlische autoriteiten zijn overgebracht naar een Palestijns pleeggezin in Jordanië (zie verklaring DVZ verzoek 2, vraag 3). Ten aanzien van het Commissariaatgeneraal paste u in het kader van uw tweede verzoek uw verklaringen wederom aan. U stelde over een officiële en "een echte" geboortedatum en -plaats te beschikken. Uw officiële geboortedatum en -plaats betreffen, naar eigen zeggen, **5 maart 1977 in Zarka, Jordanië**. U gevraagd naar uw effectieve geboorteplaats en -datum antwoordde u dat u in **Jeruzalem** bent geboren op **15 februari 1977** (zie CGVS 2de VIB, p. 3). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ten aanzien van de DVZ stelde u dat dit niet correct is. Wat betreft de eerste versie waarbij u geboren zou zijn in Hebron stelde u dat dit de geboorteplek was van uw pleegouders (zie CGVS 2de VIB, p. 3). Dit kan echter niet overtuigen aangezien u bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd naar uw persoonsgegevens – en niet naar de gegevens van uw pleeggezin (zie verklaring DVZ 1ste VIB, vraag 3). Daarenboven stelde u uitdrukkelijk dat uw eigen geboorteplaats werd veranderd naar Zarka omwille van de verhuis van uw pleeggezin. U voegde hier nog aan toe dat u geen documenten heeft ter staving van uw "beide identiteiten" (zie verklaring DVZ 1ste VIB, vraag 3). Vervolgens werd u gewezen op het feit dat uw bijkomende verklaringen betreffende het misverstand rond 'Hebron' als uw geboorteplaats niet kunnen verklaren waarom u vervolgens ten aanzien van de DVZ heeft verklaard in Tel Aviv te zijn geboren (zie CGVS 2de VIB, p. 4). Daaropvolgend gaf u een nogal warrige en onsamenhangende uitleg dat u als moslim diende te kiezen tussen twee kampen: het kamp van de Israëli's of dat van de Palestijnen. Daardoor zou u Jeruzalem hebben gekozen, en tevens hebben opgegeven als geboorteplaats, wat dan weer symbool zou staan voor de Israëlieten. Deze uitleg raakt echter kant noch wal. U werd immers gevraagd naar **puur feitelijke informatie**, met name uw geboorteplaats, daarbij werd niet gevraagd om één of ander waardeoordeel te vellen over en/of kant te kiezen van de verschillende bevolkingsgroepen in Israël dan wel in de Palestijnse gebieden. Dat u bijgevolg omwille hiervan dan bij de DVZ zou gesteld hebben in Tel Aviv te zijn geboren kan geenszins overtuigen. Indien u effectief in Jeruzalem bent geboren en vervolgens overgeplaatst werd naar een pleeggezin kan er van u verwacht worden dat u dit onmiddellijk kenbaar zou hebben gemaakt, en dit van bij aanvang van uw asielprocedure, én ook éénsluidende verklaringen hieromtrent zou afleggen bij de verschillende asielinstanties.

Ook wat betreft **uw nationaliteit én uw identiteitsdocumenten** bleek u niet in staat éénsluidende verklaringen af te leggen. Zo stelde u aanvankelijk ten aanzien van de DVZ dat u in het bezit was van de Jordaanse nationaliteit. Voorts zou u ten tijde van uw vertrek uit Jordanië eveneens in het bezit geweest zijn van **een Jordaans paspoort en een Jordaanse identiteitskaart** (zie verklaring DVZ 1ste VIB, vraag 6 en 27). U zou deze documenten echter in zee gegooid hebben (zie verklaring DVZ 1ste VIB, vraag 28 en 29). In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming liet u uw persoonsgegevens corrigeren en stelde u plots ten aanzien van de DVZ over de Israëlische nationaliteit te beschikken (zie verklaring DVZ 2de VIB, vraag 6). Voorts liet u in het kader van uw tweede verzoek optekenen **nooit een (Jordaans) paspoort** te hebben gehad (zie verklaring DVZ 2de VIB, vraag 27 en 28). Ten aanzien van het CGVS paste u uw verklaringen nogmaals aan en stelde u geen nationaliteit te

hebben en bijgevolg **staatloos** te zijn. U verklaarde in dit verband dat de Jordaanse autoriteiten in 2000 uw (Jordaanse) nationaliteit afnamen (zie CGVS 2de VIB, p. 5). Dit omwille van een, voor u, onbekende reden. U zou in de daaropvolgende jaren zonder officiële documenten in Jordanië hebben verbleven (zie CGVS 2de VIB, p. 5). Dient echter te worden opgemerkt dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat u, indien het effectief zo zou zijn dat u voorheen de Jordaanse nationaliteit had doch dat deze door de Jordaanse autoriteiten op een gegeven moment zou zijn afgenomen, ook dit direct kenbaar zou hebben gemaakt én hieromtrent gelijke en coherente verklaringen zou afleggen.

Dat u verward zou zijn over uw geboorteplaats en –datum alsook over uw nationaliteit en herkomst, is niet aannemelijk.

In de marge dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met uw initiële verklaringen ten aanzien van de DVZ in het kader van uw 1ste verzoek waarbij u aanvankelijk stelde wel over een eigen Jordaans paspoort te beschikken en een identiteitskaart maar u deze bij uw komst naar Europa zou hebben weggegooid. Eerst bleef u een antwoord schuldig (zie CGVS, p. 5). Na aandringen stelde u via uw connecties bij de Jordaanse veiligheidsdiensten een paspoort te hebben bekomen. U moest dit paspoort na uw vertrek weggooien (zie CGVS 2de VIB, p. 5, 6 en 14). Dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant is die u geenszins staft. Voorts is het bevreemdend dat u, indien u effectief over connecties beschikte bij de Jordaanse inlichtingendienst, hiervan niet eerder gebruik zou hebben gemaakt om aan officiële documenten te komen, dit gezien uw beweerde precaire situatie in Jordanië.

Vervolgens roept ook het **ontbreken van enig tastbaar begin van bewijs aangaande uw (recent-) verblijf** in Jordanië verdere vragen op met betrekking tot uw verblijfplaats voor uw komst naar Europa.

Ook uw verklaringen in verband met het **ontbreken van uw (identiteits-) documenten** doet de wenkbrauwen fronsen.

Kan in dit verband worden opgemerkt dat u na laat om enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs uw identiteit, uw herkomst alsook uw nationaliteit neer te leggen. Dit mag verbazen gezien u door de verschillende asielinstanties wel meermaals werd gewezen op het belang van stavingsstukken dienaangaande, zeker gelet op de vaststelling dat u reeds verschillende tegenstrijdige verklaringen afgelegde met betrekking tot uw persoonsgegevens (zie supra).

In het licht hiervan werd u er ook op gewezen dat het geheel ongeloofwaardig is dat u niet in staat zou zijn om bewijsstukken neer te leggen die zouden kunnen aantonen dat u in de periode 1977 tot en met 2014, al dan niet legaal, in Jordanië zou hebben verbleven (zie CGVS 2de VIB, p. 15). Uit uw laatste versie van uw verklaringen blijkt dat u uw gehele leven in Jordanië zou hebben verbleven en dat u er vanaf uw achtste tewerkgesteld was, eerst in een winkel en later als lasser (zie CGVS 2de VIB, p. 12). In een dergelijke context kan er verwacht worden dat u minstens over documenten – o.a. huurcontracten, facturen, betalingsbewijzen, bestekken, etc. – zou beschikken die uw verblijf in Jordanië zou kunnen staven. In het kader hiervan stelde u dat u in 2000 de Jordaanse nationaliteit bent kwijt gespeeld en u erna enkel documenten kon verkrijgen in het bijzijn van het jongste familielid van uw pleeggezin (zie CGVS, p. 15). Dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant is die u geenszins staft. Dat u tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorgelegd die uw beweringen aangaande de omstandigheden van uw (langdurig-) verblijf alsook uw huidig statuut in Jordanië kunnen staven. Gezien het geheel van de overige bevindingen (zie supra) is ook dit in het geheel niet aannemelijk.

Rekening houdende met bovenstaande moet er worden vastgesteld dat u totaal geen zicht biedt op uw ware identiteit, nationaliteit, profiel, reële achtergrond en uw verblijf voor uw komst naar België. Bijgevolg kan ook uw werkelijke nood aan bescherming niet worden nagegaan en kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet direct nog indirect mag teruggeleid worden naar de Westelijke Jordaanoever. Evenmin mag u worden teruggeleid naar Jordanië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een summiere poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Waar in de bestreden beslissing wordt getwijfeld aan zijn ware identiteit, nationaliteit en geboortedatum, voert verzoeker aan dat hij geen gemakkelijk leven heeft gehad. Hij werd op een erg jonge leeftijd geadopteerd en is zijn hele leven al op zoek naar zijn afkomst. Verzoeker stelt dat hij werd geboren op 15 februari 1977 en werd geadopteerd op 5 maart 1977, vandaar dat er volgens hem tijdens de gehoren misverstanden zijn ontstaan. Hij heeft immers zowel zijn echte geboortedatum alsook zijn adoptiedatum vermeld als zijnde zijn geboortedatum. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij niet helemaal eerlijk is geweest tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Dat heeft hij trachten recht te zetten tijdens zijn tweede verzoek, waar hij dan ook volledig open kaart heeft gespeeld en de waarheid heeft verteld over zijn huidige status, zijnde dat hij staatloos is.

Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem geen echte nieuwe kans meer heeft gegeven en zijn relaas niet meer ten gronde heeft onderzocht. Het Commissariaat-generaal beperkt zich louter tot zijn eerdere verklaringen in het kader van zijn vorige verzoek, hetgeen naar het oordeel van verzoeker niet ernstig is. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat hem ten onrechte internationale bescherming wordt onzegd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) op basis van zijn verklaringen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld wie hij werkelijk is en van waar hij afkomstig is, hij immers geen eensluidende verklaringen aflegt met betrekking tot zijn geboorteplaats, zijn nationaliteit, zijn herkomst en zijn identiteit en hij evenmin in staat bleek te zijn om eensluidende verklaringen af te leggen wat betreft zijn identiteitsdocumenten, (ii) ook het ontbreken van enig tastbaar begin van bewijs aangaande zijn (recent) verblijf in Jordanië verdere vragen oproept met betrekking tot zijn verblijfplaats voor zijn komst naar Europa, het geheel ongeloofwaardig is dat hij niet in staat zou zijn om bewijsstukken neer te leggen die zouden kunnen aantonen dat hij in de periode 1977 tot en met 2014, al dan niet legaal, in Jordanië zou hebben verbleven en het dan ook in het geheel niet aannemelijk is dat hij tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorlegt dat zijn beweringen aangaande de omstandigheden van zijn (langdurig) verblijf alsook zijn huidig statuut in Jordanië kan staven en (iii) hij nalaat om enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs van zijn identiteit, zijn herkomst alsook zijn nationaliteit neer te leggen, zodat moet worden vastgesteld dat hij totaal geen zicht biedt op zijn ware identiteit, nationaliteit, profiel, reële achtergrond en zijn verblijf voor zijn komst naar België en bijgevolg ook zijn werkelijke nood aan bescherming niet kan worden nagegaan en hem de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 december 2019 (CG nr. 1716605Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.5. *In casu* is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoeker, door het afleggen van manifest tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn geboorteplaats, zijn nationaliteit, zijn herkomst en zijn identiteit, alsook wat betreft zijn identiteitsdocumenten, en zijn nalaten om ook maar enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen van zijn identiteit, zijn herkomst en zijn nationaliteit, alsook aangaande de omstandigheden van zijn (langdurig) verblijf en zijn huidig statuut in Jordanië, totaal geen zicht biedt op zijn ware identiteit, nationaliteit, profiel, reële achtergrond en zijn verblijf voor zijn komst naar België en dat bijgevolg ook zijn werkelijke nood aan bescherming niet kan worden nagegaan. De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker het door zijn houding onmogelijk heeft gemaakt om een zicht te krijgen op zijn mogelijke nationaliteit(en), alsook op zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welk(e) land(en) een eventuele nood aan bescherming dient beoordeeld te worden.

De Raad wijst er te dezen op dat de overheid, bevoegd om over een verzoek om internationale bescherming te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de verzoeker om internationale bescherming hieromtrent zoals *in casu* manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt en hij bovendien in gebreke blijft om ook maar enig tastbaar begin van bewijs bij te brengen van zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn herkomst, zijn land(en) van eerder verblijf of zijn verblijfsstatus aldaar,

maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, komt verzoeker echter geenszins tegemoet aan deze plicht tot medewerking die op hem rust. De Raad benadrukt dat verzoeker hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat hij door zijn houding zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Immers, waar hij stelt dat hij geen gemakkelijk leven heeft gehad, dat hij op een erg jonge leeftijd geadopteerd werd en zijn hele leven al op zoek is naar zijn afkomst, dat hij werd geboren op 15 februari 1977 en werd geadopteerd op 5 maart 1977, en aanvoert dat er tijdens de gehoren misverstanden zijn ontstaan omdat hij zowel zijn echte geboortedatum alsook zijn adoptiedatum als zijnde zijn geboortedatum heeft vermeld, gaat hij volledig voorbij aan en geeft hij niet de minste verklaring voor de vaststelling dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen tot drie maal toe een verschillende geboorteplaats heeft opgegeven. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geboren is in de Westelijke Jordaanoever te **Hebron**. In het kader van zijn tweede verzoek liet verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter optekenen dat hij niet in Hebron maar wel in **Tel Aviv**, Israël, geboren is. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen paste verzoeker echter zijn verklaringen wederom aan en stelde hij over een officiële en “een echte” geboortedatum en -plaats te beschikken. Zijn officiële geboortedatum en -plaats betreffen naar eigen zeggen, 5 maart 1977 in Zarka, Jordanië. Gevraagd naar zijn effectieve geboorteplaats en -datum antwoordde hij dat hij op 15 februari 1977 in **Jeruzalem** is geboren. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker dusdanig wisselende verklaringen aflegt over een eenvoudig element als zijn geboorteplaats zijn algemene geloofwaardigheid volledig onderuit haalt. In zoverre verzoeker daarnaast stelt dat hij niet helemaal eerlijk is geweest tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dat hij dit heeft trachten recht te zetten tijdens zijn tweede verzoek, waar hij dan ook volledig open kaart heeft gespeeld en de waarheid heeft verteld over zijn huidige status, zijnde dat hij staatloos is, overtuigt hij evenmin. De Raad wijst er te dezen op dat er niet alleen tegenstrijdigheden vast te stellen zijn tussen verzoekers verklaringen in het kader van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, doch hij ook naar aanleiding van zijn huidige tweede verzoek allesbehalve eensluidende verklaringen heeft afgelegd. De Raad herhaalt in dit verband vooreerst dat verzoeker ook in het kader van huidige, tweede verzoek twee verschillende geboorteplaatsen – Tel Aviv en Jeruzalem – opgeeft. Ook wat betreft zijn nationaliteit is verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, allerminst eenduidig. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker, die in het kader van zijn eerste verzoek nog liet optekenen de Jordaanse nationaliteit te bezitten, bij zijn tweede verzoek ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij over de Israëlische nationaliteit beschikt. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen paste verzoeker zijn verklaringen echter nogmaals aan en stelde hij plots geen nationaliteit te hebben en bijgevolg staatloos te zijn. Hij verklaarde in dit verband dat de Jordaanse autoriteiten in 2000 zijn (Jordaanse) nationaliteit afnamen om een, voor hem, onbekende reden. Dat verzoeker ook omtrent zijn nationaliteit en/of het verliezen van zijn Jordaanse nationaliteit geen duidelijke en eensluidende verklaringen aflegt, ondermijnt finaal zijn algehele geloofwaardigheid. Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en omissies, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om het geheel van de

in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te ontkrachten of uit te klaren en waarmee verzoeker dan ook geenszins vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, kan verzoeker in het verzoekschrift overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal zich louter beperkt tot zijn eerdere verklaringen in het kader van zijn vorige verzoek.

De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker ook in onderhavige beroepsprocedure nog steeds geen enkel document neerlegt ter staving van zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn herkomst, zijn land(en) van eerder verblijf of zijn huidige statuut in Jordanië. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker ook tot op heden geen enkele blijk geeft van enige medewerking.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS